ההגדה לבית צה"ל

לא ייאמן כי יסופר:

באחד מלילות־השבת הקרובים תוכל אתה, החייל, לגשת אל מקלט־הטלוויזיה שבמיעדון יחידתך, לפתוח את המכשיר, וסתם ליהנות מן ההגדה לבית פורסייט.

סתם ככה, כאילו אין בארץ מפד"ל, אין גולדה מאיר, אין קואליציה, אין הפזילה של משה דיין לעבר הקולות הדתיים.

הסיפור שמאחורי מהפכה זו שייך כל־כולו לסיעתנו. הוא נותן תשובה לשאלה הנשאלת לעיתים קרובות: „במדר, אתם יכולים לצעוק, להרעיש עולמות, לעשות הפגנות — אבל מה אתם יכולים לשנות?"

★ ★ ★

ההגדה לבית צה"ל היא בעלת שני המשכים.

הפרק הראשון נוגע לעצם שידור הטלוויזיה בשבת. מייד אחרי הבחירות, כאשר נסוגה הממשלה מהבטחתה לקיים שידורים בשבת, מילאה תנועתנו תפקיד חשוב בשירת החלטה זו.

תחילה פירסם אמנון זכרוני הודעה שאנו שוקלים פנייה לבית־המשפט הגבוה לצדק.

אזהרה זו פורסמה בעיתונות, ועודדה אנשים רבים בארץ. ביניהם היה אותו אזרח הראוי־לשבח — עדי קפלן — שנטל את היוזמה על עצמו, והגיש את העתירה הראשונה לבג"ץ. בכך שיחרר אותנו מן הצורך לטפל בכך בעצמנו. כשנענה בית־המשפט להחלטה, והשידור הראשון התקיים בליל־שבת, היה רגע כשהכל היה תלוי בחוט השערה. העסקנים הדתיים הסתערו על הממשלה, גולדה מאיר וי.ש. שפירא התכוונו להיענות להם מטעמי יוקרה.

תנועתנו אירגנה אז שורה של פעולות — הפגנות, עצרה מה המונית — והוכיחה כי דעת־הקהל תומכת באופן מכריע בהמשכת שידורי־השבת. הממשלה פחדה להתגרות בדעת־קהל זו יותר מדי, השידורים נמשכו.

אבל לחיילי צה"ל היה אסור לחזות בהם ביחידותיהם, כשם שהיה אסור להם להקשיב לרדיו במועדוני היחידות.

★ ★ ★

הגענו לכנסת השביעית בתודעה מוגברת של חובתנו כלפי חיילי צה"ל, כי הודות לקולותיהם הפכנו מסיעת־יחיד לסיעת־שניים.

אחת מפעולותינו הראשונות בכנסת זו נגעה, על כן, לזכותם של חיילי צה"ל ליהנות בלילות שבת מרדיו ומטלוויזיה.

המריצו אותנו כמה חיילים, ביניהם בנו של חבר־כנסת, שהביאו לידיעתנו מיקרה שבו נדרש קצין צעיר לתבוע לדין את אחד מפקודיו, שפתח את מקלט־הרדיו ביחידה בליל־שבת.

הגשנו שאילתה, שקיבלה את המיספר הסידורי 607 — השביעית במיספר בכנסת זו. כעבור שבועיים השיב דיין כי „אין לו מה להוסיף" בעניין זה — כלומר, שהאיסור יישאר בתוקפו.

וכאשר קמתי ושאלתי אותו בשאלה נוספת, אם אינו סבור „שיש לתת לחיילים לפחות את אותן הזכויות שהעניק בית־המשפט העליון לאזרחים," השיב דיין: „לחיילים יש אותן הזכויות כמו לאזרחים, אך את החיילים מחייבות גם הוראות הפיקוד העליון, ואם יש בהוראות אלה איסור כלשהו, הרי איני חושב שיכולים החיילים לנהוג בניגוד להן."

מאותו רגע הפעלנו את שתי השלוחות האחרות של פעולתנו — העיתון והתנועה.

העולם הזה (1689) פירסם מאמר תחת הכותרת „פרשת 607", ובו התקפה חריפה על תשובה זו של דיין. הצבענו על כך שדיין הוא הממונה על הרמטכ"ל, וכי אין זה נאה לשר־הביטחון להתחבא מאחורי פקודות מטכ"ל שהוא עצמו יכול לשנותן בכל רגע. מה גם שברור כי איש במטכ"ל צה"ל אינו נמנה עם חסידי הוראה זו דחקא.

אותה שעה פתח אמנון זכרוני, בשם התנועה, בפעולה כדי להביא את העניין בפני בית־המשפט.

אחד מחברי התנועה, חייל בצה"ל, התנדב לשמש „שפן נסיון", ולתת יפוי־כוח לזכרוני להגיש את העתירה לבג"ץ בשמו. במסדרונות הכנסת הודיע זכרוני לפרקליטי הממשלה כי הוא עומד להגיש את העתירה הזאת תוך שבועיים־שלושה.

פעולה משולבת זו עשתה את שלה. ייתכן כי פרקליטי הממשלה הודיעו לה שהיא עומדת להפסיד את העתירה, וכי בית־המשפט ייצא להגנת זכותם של החיילים להתבדר בשעות־הפנאי שלהם. ייתכן־גם שמישהו יעץ לדיין ולחבריו שלא כדאי להם להסתבך בפרשה זו, וכי רק יעזרו להגביר את הפופולריות של תנועתנו בצה"ל אם יעמדו בעקשנותם.

על־כל־פנים, השבוע הודיע משרד־הביטחון רשמית, כי דיין נתן הוראות לשנות את פקודת המטכ"ל, וכי להבא יוכלו החיילים לפתוח את מכשירי הרדיו והטלוויזיה ביחידותיהם בשבתות.

אף סיעה אחרת בכנסת לא התעניינה בפרשה זו.

שמוי שפיק

כל העולם - חזית

להלן נאומו של שלום כהן בוויכוח על ההתנכלויות בנתיבי האוויר לישראל:

שלום כהן: אם חושבים אירגוני הפדאיון שיפחידו אותנו במעשי רצח וחבלה, נגיד מעל במה זו שזוהי אשליה מסוכנת — מסוכנת קודם כל להם.

אנחנו נטום ככל הקווים. אנחנו נחיה את חיינו. אנחנו נגן על מדינו ועל נתיכותיה.

וכחנו בעבר, ונוכיח בעתיד, כי האומה הישראלית מתמת מול פני אויב, מתחזקת בשעת צרה. התנכלויות רמנו ולקיום מדינתנו רק מגבירות את ליכודנו ואת החלטתנו.

מה רוצים התוקפים?

רלם, כבוד היושב־ראש, לא נסתפק בגינויים. בהבעת רה ובהזדהות עם אבל המשפחות השכולות.

פנינו שלב חדש במלחמה בינינו ובין העולם הערבי, ועלינו לתת את דעתנו על כך.

ין כאן שרשרת מיקרית של מעשי־רצח. אירגוני החבלה פועלים על־פי שיטה — שיטה רצחנית, אך לא חסרת מחושב.

וונת התוקפים היא להביא, באמצעים זולים מעט ללא סכנה לעצמם, לניתוק קשרי חוץ והים בין ישראל והעולם — הקשרים חידים הקיימים במצב הגיאו־פוליטי הנוכחי של ישראל.

מטה להגנה בינלאומית!

ה נעשה כדי לעמוד בפני מערכה זו?

גיות אל מצפון העולם יועילו אך במעט. קשה לדרוש מנוסע שמדי שיסכן את חייו למען סוך שאין לו חלק בו.

ין ספק שדרושה הקמתו של מטה מיוחד לתיכנון ההגנה הבינלאומית של ישראל. העולם כולו הפך חזית במלחמה זו, ועלינו לתכנן הגנתנו בכל רחבי העולם.

נה זו תצטרך להתמקד בשני מישורים:

א. שימת תופים אמיצה ונוקד לדרישת מיתקנים, משרדים וכל המשתמשים בכל אלה.

כבר נעשה לא מעט להבטחת המטוסים הישראליים. וכאן המקום להביע את תודת האומה כולה לטייסים ולצוותי מטוסי אל־על, העומדים היום בקו החזית הראשון של מלחמתנו.

אולם, למרבה הצער, הגנה זו עדיין אינה מושלמת, כפי שהוכיחה התקרית במינכן.

איננו משוכנעים שמשרד־החוץ שלנו ושאר המוסדות פעלו בהיקף ובדחיפות ההולמים את חומרת האתגר, כדי להעמיד את החברות והשירותים הזרים על הצורך בהנהגת מהפכה ממש באמצעי הבטיחות.

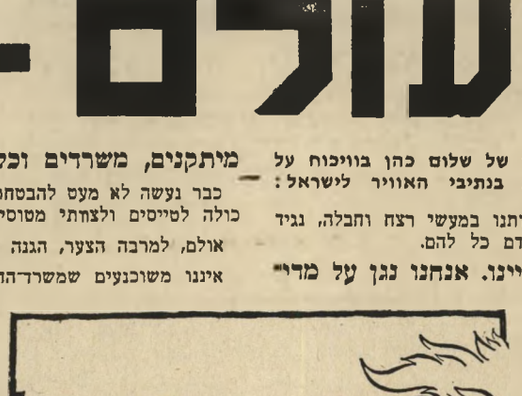

זאב ב„הארץ"

אחרת קשה להבין איך אפשר היה להגניב לדואר המיועד לישראל חבילות־תופת, מעשה שבוודאי אפשר היה לצפותו מראש.

זה רק ממחיש את הצורך במטה מיוחד, שינחש מראש את צעדי האוייב ויקדים את התרופות למכות. לא כאן נרחיב את הדיבור על המעשים האפשריים הבאים של ה־חבלנים, ועל יעדיהם הצפויים.

להפסיק את המישחק

שנית, יש לפתח גישה חדשה לגמרי גם במישור התגובה הבינלאומית. יש להפסיק את המישחק המקובל, השאנן, את הטיפול הדיפלומאטי האיטי והשיגרתי.

יש כאן סכנה בינלאומית לציבור הבינלאומי. יש לכנס כינוסי חירום באו"ם ובמוסדות הבינלאומיים האחרים. ידענו לעשות זאת בבואנו להזעיק את דעת־הקהל העולמית למען יהדות ברית־המועצות.

יש לדרוש את החרמת קוו־התעופה של ארצות־ערב, את הפסקת הדואר אליהן, ועוד ועוד.

לייבש את הביצה!

אולם, כבוד היושב־ראש, כל האמצעים הדחופים האלה אין בכוחם לספק תרופה מוחלטת לחיסול הבעייה.

סיעתנו בכנסת אמרה מאז יומה הראשון בבית הזה, ואני חוזר עליך שוב: לא די בהרינת היתושים! יש לייבש את הביצה, שבה גדלים ומתרבים יתושים אלה!

הביצה הוא המלחמה בינינו ובין העולם הערבי.